

Madarak 1 hét

2020. május 11- 15.

Kedves "Katicás" családok!

Ha van rá lehetőségetek, sétáljatok ki a Cseke-tó, Öreg- tó partjára. Keressetek izgalmas nyomokat, figyeljétek a fák közötti különbséget, keressetek mókust, gyűjtsetek kincseket, üljétek le a tisztásra és hallgassatok madárdalt! Sétáljatok egy nagyot a szépséges zöld környezetben, s élvezzétek ki azt a megnyugtató hatást, amit "nekik" köszönhetünk: **a madaraknak és a fáknak.**

Ezután egy kicsit játszatok is kinn a tisztáson:

Játék:

Verebes játék

A tisztáson/udvaron, a lehető legtávolabbra rajzoljunk egymástól két kört bottal. Ezek a gyümölcsöskertek. A két kör között áll a pásztor (szülő). A verebek (gyerekek) versikét ismételve két lábon be-beugrálnak a kertbe (karikába):

Megérett a cseresznye,
Nem kell nekünk legyecske!

A kertben szökdécselve is kétszer-háromszor elismétlik a mondókát, majd ugyancsak két lábon átugrálnak a másik kertbe. Akit a pásztor (szülő) elfog, verébbé válik- szerepcsere

Fejlesztés: gondolkodás, emlékezet, probléma megoldás, ügyesség, gyorsaság

*** Külső világ tevékeny megismerése:**

Környezeti tartalom:

- ~ Madárfajok felismerése: bagoly, cinege, fácán, fecske, gólya, harkály, sas, sirály, veréb...Nézegessetek képeket könyvekben. Próbáljátok felismerni a madarakat.
- ~ Madárhangok felismerése: melyiket hallottad már?
Kertünk madarai és hangjai https://www.youtube.com/watch?v=pNoxpzEQ7eI&list=PL9Tgte_rYCokc-UnYjhMkDq8KYUedhvNO
Ismerkedjétek az énekes madarak hangjával: <https://www.youtube.com/watch?v=v1B121rzZKY>
<https://www.youtube.com/watch?v=XO1c6DQDOQU>
Madárhangok <https://www.youtube.com/watch?v=uDP-DIPqBf8>
- ~ Nézzétek meg hogyan épít fészket a fecske: <https://www.youtube.com/watch?v=gu13rSXbyxc>

Fejlesztés: gondolkodás, emlékezet, figyelem, ok-okozati viszonyok felismerése, verbális képességek: szókincs (madár nevek, madarak részei, fák nevek, fák részei, stb.), beszédkezdő, auditív képesség: madárhangok felismerése, vizuális képesség

* Matematikai tartalom:

- ~ Csoportosítsátok a madarakat színük, nagyságuk szerint. Számoljátok meg, tegyétek növekvő sorrendbe a madarakat
- ~ Rajzoljátok tíz fát a papírra. Szálljon a kismadár az első, utolsó, 3.fára. Sorszámnevek gyakorlása

Fejlesztés: gondolkodás: összehasonlítás, párosítás, halmazalkotás, figyelem, relációk, összehasonlítás, problémamegoldás, számolási képesség, kognitív képességek: halmazalkotás, párosítás,

* Ének, zene, énekes játékás,

- ~ Csip, csip, csóka.. <https://www.youtube.com/watch?v=y1tjrQ06Szg>
- ~ Eresz alól fecske fia... <https://www.youtube.com/watch?v=30AOH8AoKc>
- ~ Gryllus Vilmos: Madár voltam álmomban - <https://www.youtube.com/watch?v=nSgLqHCE1fQ>
- ~ De jó a dió <https://www.youtube.com/watch?v=QnXlhGW8aWc>

Mondóka

- ~ Madarak voltunk földre szálltunk,
Búzaszemet szedegettünk.
Mond meg nekem te,
Hányat mondasz te? (Ahányat mond, csipogjon, lebegtesse kezét, ugráljon fél lábon stb.)

Zenehallgatás: Joseph Strauss: Osztrák falusi fecskék <https://www.youtube.com/watch?v=fLHRGCKyKHg>

Fejlesztés: figyelem, hallásfejlesztés, éneklési készség, ritmus, pontos szövegejtés

* Verselés, mesélés:

Mese:

- ~ Kóró és a kismadár
- ~ Lázár Ervin: A nagyravágyó feketeterigó
- ~ E. Petiska: A világ leggazdagabb verebe <https://www.youtube.com/watch?v=USqVFFnGges>
- ~ Alicja Dryszkiewicz: A kismadárról, amelyik nem akart énekelni
- ~ Nils Holgersson csodálatos utazása <https://www.youtube.com/watch?v=Rkr6kiVMRIA> (film)

Vers:

- ~ Gazdag Erzsi: Sír-rí szegény kis cinege
- ~ Nemes Nagy Ágnes: Mit beszél a tengelice?
- ~ Zelk Zoltán: Mit mondanak a madarak.. (Vers hallgatás)

Fejlesztés: figyelem, emlékezet, képzelet, beszédértés, pontos szövegejtés, szöveg értés,

* **Rajzolás, festés, mintázás, kézi munka:**

- ~ Fészekrakás, gyurmázás: kismadarak gyurmázása
- ~ Mozgatható szárnyú madár készítése papírból

- ~ Repülő darumadár hajtogatása: https://youtu.be/AzQHMQ_zSn8 (nagyoknak)

- ~ Madár készítése színes papír vágással, ragasztással:

- ~ Madár készítése papírból vagy filcből, fonal és toll segítségével

- ~ Madár készítése fonalból

- ~ Fecske kivágása papírból, festés ujjal

- ~ Madár készítése filc anyagból varrással, gyöngy segítségével

- **Fejlesztés:** figyelem, emlékezet, képzelet, kreativitás, türelem, esztétikai érzék, szem- kéz koordináció, beszédértés, problémamegoldó képesség, finommotorika: szem-kézkoordináció (festés, hajtogatás), írás előkészítés (csetfogás)

* **Mozgás:**

Fecskés játék:

- ~ A kis és nagyfecskék reggelente kirepültek a fészükéből.
A gyerekek hol kis madarak (könyökből behajlított karral), hol nagy madarakká válnak (nagy lebegtető karmozgással) repülnek.
- ~ Fecske mama mindennap megetette őket.
Szembe állunk a gyermekünkkel, párban állva csórt alkotunk kezünkből és megpróbálunk egymás „tátott csőrébe bepaskolni.”
- ~ A gólyák méltóságteljesen kelepelve körbejárják a békás tavat.
Kelepelve, magasra húzott lábakkal körben járnak egy tavat (földre rajzolt kört).
- ~ Berepültek a tóba, és felhúzták a lábukat.
Felhúzott lábbal állnak a körön belül.(fél lábon)
- ~ Néha belenéztek a tó mélyére, hátha látnak egy békát.
A körön belül állva áthelyezik testsúlyukat egyik oldalról a másikra.
- ~ A békák menekülni kezdtek.
Békaugrással ugrálnak a körön belül és kívül.
- ~ A gólyák és fecskék szárnyait egyszer csak meglebbentette az őszi szellő.
Instrukcióknak megfelelően a gyermekek mozgatják a kezeiket (szárnyaikat).
- ~ A fecskék gyülekezni kezdenek a villanydróton.
A gyermekek futkároznak, majd egy adott jelre a fűbe lefektetett gallyra „szállnak”.
- ~ A gólyák körbepöfögnek a tavat.
A körön kívül kitért karokkal repülnek, és közben kelepelnek.
- ~ A fecskék és gólyák is elrepülnek. Útjuk tengerek fölött vezet. A kiscfecskék néha megpihennek egy-egy arra járó hajón.
Csivitelve repkednek, majd egy adott jelre hátukra fekszenek és kitérítik a szárnyaikat, amíg ötig számoltok (többször ismételjük).
- ~ Huss, elrepültek! Integessünk nekik!
Az ég felé néznek, és integetnek.
- ~ Nézzétek, egy tollat hagytak itt nekünk! Fújjuk el, repüljön el a széllel!
Fújjunk a kinyújtott tenyerükbe.

Fejlesztés: figyelem, fegyelem, téri tájékozódás, szem- kéz – láb koordináció, ügyesség, erőnlét, egyensúlyérzék

Segítségként a versek, mesék szövege:

Gazdag Erzs: Sír-rí szegény kis cinege

Sír-rí szegény kis cinege:
Megázott az inge.
Kerítésre teregeti,
Gyenge szellő legyezgeti,
Nap sugára szárítgatja,
Hogy a cinke felhúzhassa.

Nemes Nagy Ágnes: Mit beszél a tengelice?

Mit beszél a tengelice?
Azt mondja a tengelice:
cipity Lőrinc, cipity Lőrinc,
Tyaf, tyaf, tyaf.

Tengelice, fönny a fán,
ilyen pici dal után
mért mondd, hogy:
tyaf, tyaf, tyaf?

- Pici madár vagyok én,
pici nótát tudok én,
cipity Lőrinc, meg egy pici
tyaf, tyaf, tyaf!

Zelk Zoltán: Mit mondanak a madarak?

Hát te igazán megérted,
mit a madarak beszélnek?
nemcsak csipegnek, pityegnek,
fütyülnek és csiripelnek?
- Ó, dehogyis, szólnak mást is,
van őnekik szavuk száz is,
vagy talán még ezerszáz is!

Cinke
Hallgasd csak a cinegét,
azt mondja, hogy: "Nyitnikék!
Elolvadt a hó, a jég
ne aludjon kert, a rét,

az a dolguk: nyitni, nyitni,
virágot, rügyet kinyitni,
nyitni, nyitni, nyitnikék!"
Nem mindig ilyen vidámak,
mikor téli ágra szállnak,
eledelre nem találnak,
panaszkodnak: "Nincs... nincs...
nincs..."

Itt sincs...itt sincs, sincs, sincs,
sincs..."

Ha valamit mégis lelnek,
még akkor sem örvendeznek,
mert keveset ad a tél-
mondják is, hogy: "Kicsit ér!"
Kicsit ér! Kicsit ér!

Rigó

Hát most milyen madár szól itt?
S hallod, éppen téged szólít
téged szólít, tőled kérdi,
tudsz számolni? Mondd meg néki,
ezer fán mennyi dió.

Ha nem felelsz, hát megmondja,
tavaly ősszel megszámolta,
ezer fán annyi dió,
hogy éppen egy millió!
Fiú! Fiú! Millió!
Millió! Millió!

Pacsirta

Ez meg milyen madár lehet?
Túlszállt már három felleget,
s mindjárt eléri az eget!

A pacsirta! ki más lehet?!
Mindig csak az eget járja,
földön fészkel, égen szárnyal,
sohase röpül a fára!

Figyeljed csak milyen tréfás,
jókedvű a mondókája:

"Felmegyek!

felmegyek!

megnézem

az eget!

Kérek ott

szekeret,

lovat és

szekeret!"

A kóró és a kis madár

Egyszer volt, hol nem volt, volt a világon egy kis madár.

Ez a kis madár egyszer nagyon megunta magát, rászállt egy kóróra.

– Kis kóró, ringass engemet!

– Nem ringatom biz én senki kis madarát!

A kis madár megharagudott, elrepült onnan. Amint ment, mendegélt, talált egy kecskét.

– Kecske, rágd el a kórót!

Kecske nem ment kóró-rágni, a kóró mégse ringatta a kis madarat.

Megint ment, mendegélt a kis madár, talált egy farkast.

– Farkas, edd meg a kecskét!

Farkas nem ment kecske-enni, kecske nem ment kóró-rágni, kóró mégse ringatta a kis madarat.

Megint ment, mendegélt a kis madár, talált egy falut.

– Falu, kergesd el a farkast!

Falu nem ment farkas-kergetni, farkas nem ment kecske-enni, kecske nem ment kóró-rágni, kóró mégse ringatta a kis madarat.

Megint ment, mendegélt a kis madár, talált egy tüzet.

– Tűz, égesd meg a falut!

Tűz nem ment falu-égetni, falu nem ment farkas-kergetni, farkas nem ment kecske-enni, kecske nem ment kóró-rágni, kóró mégse ringatta a kis madarat.

Megint ment, mendegélt a kis madár, talált egy vizet.

– Víz, oltsd el a tüzet! Víz nem ment tüzet oltani, tűz nem ment falu-égetni, falu nem ment farkas-kergetni, farkas nem ment kecske-enni, kecske nem ment kóró-rágni, kóró mégse ringatta a kis madarat.

Megint ment, mendegélt a kis madár, talált egy bikát.

– Bika, idd fel a vizet!

Bika nem ment vizet inni, víz nem ment tüzet oltani, tűz nem ment falu-égetni, falu nem ment farkas-kergetni, farkas nem ment kecske-enni, kecske nem ment kóró-rágni, kóró mégse ringatta a kis madarat.

Megint ment, mendegélt a kis madár, talált egy furkót.

– Furkó, üsd agyon a bikát!

Furkó nem ment bika-ütni, bika nem ment vizet inni, víz nem ment tüzet oltani, tűz nem ment falu-égetni, falu nem ment farkas-kergetni, farkas nem ment kecske-enni, kecske nem ment kóró-rágni, kóró mégse ringatta a kis madarat.

Megint ment, mendegélt a kis madár, talált egy férget.

– Féreg, fúrd ki a furkót!

Féreg nem ment furkót fúrni, furkó nem ment bika-ütni, bika nem ment vizet inni, víz nem ment tüzet oltani, tűz nem ment falu-égetni, falu nem ment farkas-kergetni, farkas nem ment kecske-enni, kecske nem ment kóró-rágni, kóró mégse ringatta a kis madarat.

Megint ment, mendegélt a kis madár, talált egy kakast.

– Kakas, kapd fel a férget!

Szalad a kakas, kapja a férget; szalad a féreg, fúrja a furkót; szalad a furkó, üti a bikát; szalad a bika, issza a vizet; szalad a víz, oltja a tüzet; szalad a tűz, égeti a falut; szalad a falu, kergeti a farkast; szalad a farkas, eszi a kecskét; szalad a kecske, rágja a kórót; a kóró bezzeg ringatta a kis madarat.

Ha még akkor se ringatta volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Alicja Dryszkiewicz: A kismadárrol, amelyik nem akart énekelni

Hát így történt:

A ház ablaka előtt nőtt egy fa. Se kicsi, se nagy, ágait pedig úgy nyújtogatta fel a magasba, mintha karjai lettek volna. Körülötte nem volt se tél, se nyár, de piros almás ősz sem, csak olyan télutó, tavaszelő. Nem fenyegette a fagy, de nem esett még az eső.

Vándorúton járt a nap, nedves volt a föld, lágyan lengette a nyitott ablak függönyét a szél. Egy vékonyka ágra kicsi tollgombolyag telepedett. Egy kismadár. Ugrált az ágon, csőrével kopogtatta, farkát mozgatta, s hol erről, hol arról az oldalról kukucskált lefelé.

Nem volt ez a madár se kék, se zöld, sárgának se lehet mondani - egyszerű kis szürke jószág volt, fekete szemekkel.

Üldögélt a fán és így csivitelte magában:

- Ugyan mit csináljak? ... Énekelni nem fogok, nem akarok, nem szeretek..., de hát akkor mit csináljak valami mást?..

Moziba nem mehetek - nem engednek be. Csokoládét nem ehetek, - mert ki veszi meg nekem? Kakaót nem ihatok - mert azt sem tudom, mi fán terem....

Korcsolyázni sem mehetek - mert nincs korcsolyám, jég sincs, és a madarak nem is szoktak korcsolyázni... igazán neveléses lenne egy korcsolyázó kismadár..

Fejecskéjét csóválta és tovább morfondírozott:

- De hát mit csinálja, ha nem akarok, nem szeretek és nem is fogok énekelni?

Fürödhetek a csermelyben vagy a homokban.

Röpködhetek a levegőben, és úgy tehetek, mintha kis repülőgép lennék.

Felcsipegethetem a magvakat, amiket a gyerekek szórnak nekem.

Fészket is rakhatok itt, ezen a vékonyka ágon.

Ez az utóbbi ötlet nagyon megtetszett a kismadárnak.

- Jó gondolat - csivitelte, és mindjárt munkához is látott.

Összeszedett mindenféle szalmaszálát, gallyacskát, füvecskét, papírkát - és dél felé már készen is volt a fészek.

És akkor a szürke kismadár kényelmesen elhelyezkedett a saját fészkében (éppúgy, mint mi a szobánkban), berzenkedett, tollászkodott egy kicsit, aztán csőrét a szárnya alá dugta, szemét becsukta és így szólt:

- Most pedig aludni fogok.

Meghallotta ezt a fa és rámondta:

- Jól van, hadd aludjon.

És vékony ágacskáin kibontotta az apró, élénkzöld selyempuha és selyemfényű leveleket. És a zöld levelekből tetőt hajtott a fészek fölé.

Meghallotta a szél és ő is rámondta:

- Jól van, hadd aludjon.

És a levelek közé ezüstös rügyeket fűjt, melyek tapadósak voltak, mint a mézcukor. Ezekből a rügyekből lett a kerítés a fészek körül.

Meghallotta az eső is. Mint nedves madár, hullott a fára, és előcsalta a rügyekből a virágokat. Nagy, sima, tavaszillatú, rózsás fehér szirmokat.

És a virágok szépen feldíszítették a fészket.

S hát a nappal mi történt? Vándorolt, vándorolt az égen az óriási, forró nap, mígnem végül megállt a fészek fölött.

És ekkor, a kis meseféle végén felsusogott zöld lombjaival a fa, illatozni kezdett, rózsaszín virágba borult, zümmögő méhraj körülcsengettyűzte és ekkor az egyszerű és teljesen szürke kismadár elkezdett énekelni

Lázár Ervin: A nagyravágyó feketerigó

A feketerigó a ligetben élt. Sárga csőre volt, ragyogó cipőgombszeme - és persze fekete volt, mint a szurok. Azért is hívják feketerigónak.

Nem tudom, ki hogy van ezzel a fekete színnel. Nyilván van, akinek nem tetszik, mert hiszen a narancssárga sokkal vidámabb, a türkizkékről és a meggypirosról nem is beszélve. De aki jobban odafigyel, annak a fekete is tetszik, ebben bizonyos vagyok. Hiszen annyiféle fekete van. Kékesen fénylő fekete, puha fekete, éjfekete,

játékos fekete, meleg fekete és ki tudja, még hány.

A feketerigó fénylő fekete volt.

És nem tetszett neki a fekete szín.

Se fénylőn, se puhán. Dühösködött. Egy darabig még csak nem is füttyörészett - mert még vidámnak gondolná valaki. Azt mondogatta mérgesen: "Csk, cs, cs!" Olyan szép piros tollakat akart, mint a vörösbegyé, zöldeket, mint a gyurgyalagé, fehéret, mint a kócsagé, s olyan cifrát, mint a papagájé.

Ezért volt dühös. Úgy hitte, ő a legrútabb madár a ligetben.

Bánata akkor vált mégis szívbe markolóvá, amikor a kisfiú eljött a ligetbe, és azt mondta a madaraknak:

- Kellene nekem egy barát. Egy madár barát. Aki reggelként megkocogtatná az ablakomat, és mindennap megajándékozhatnám kenyérmorzsával meg kölessel.

- Aha - mondták a madarak.

Egyedül az uhu mondta, hogy "uhu". Talán azért, mert nem szereti a kölest meg a kenyérmorzsát, de az is lehet, azért, mert mást nem tud mondani.

A barátság nem könnyű dolog. Mert jó, a kisfiúnak szüksége volt egy madár barátára. Csak hát olyan madár nélkül, akinek viszont éppen egy kisfiú barátára lenne szüksége, ez nem megoldható. A madarak legtöbbször volt már barátja. A barázdabillegetőnek a szőrisszarka, a gyurgyalagnak a szalakóta, a gólyának a kanalas gém, a búbos vöcsöknek a bölömbika. Csak a macskabagolynak meg a szürke varjúknak nem volt barátja, de ők igen mogorvák, nincs is szükségük barátára.

Na és persze a feketerigónak sem volt barátja, mert szégyellte a színét, s emiatt fönn hordta az orrát. Furcsa dolog, de így volt. Mással is megesik: szégyell valamit, és azt hiszi, csak úgy tudja elviselni a szégyenét, ha fönn hordja az orrát.

Így aztán nem talált barátára a kisfiú. Pedig ott lapult a fűben a feketerigó, és azt gondolta magában: "Én szívesen lennék barátja ennek a kisfiúnak. Nagyon szeretem a kenyérmorzsát meg a kölest. - S kis szünet után még azt is hozzágondolta: - És a kisfiút is nagyon szeretem. - De mégsem mert előbújni. - Éppen én kellenék neki - morfondírozott -, amikor ilyen csúnya vagyok! Fekete!"

Barát nélkül ment el a kisfiú, igaz, majdnem sírva fakadt, de megpróbálta a liget széléig visszatartani. Nem szeretett mások előtt sírni. De azért a madarak észrevették, hogy lefelé görbül a szája, és nagyon megsajnálták. Tulajdonképpen szerették a kisfiút. Akik barátokra vágnak, és elgyalogolnak érte a ligetbe, azokat szeretni kell. Egyikük utána kiabált:

- Gyere vissza egy hét múlva!

Talán ha az öreg festőművész nem lakik a közelben, minden másképpen alakul. De ott lakott a liget mellett. Nagyon vidám, mosolygós öregúr volt, csak éppen a szakálla volt furcsa, ezerszínű - mert abba szokta törölgetni az ecsetjeit. A feketerigónak eszébe jutott a tarka szakállú festő meg a sok szép festék, röppent egyet, s már ott is volt a festékesdoboz mellett. "Majd ragyogok én egy hét múlva" - gondolta, s mivel a zöld festékestubus volt legközelebb, kifestette magát zöldküllőnek. Hát elég furcsa zöldküllő volt, azt meg kell hagyni! Mert a zöldküllő nem egyszínű zöld - és a csőre meg különösen nem az, de a kis feketerigó nagy buzgalmában még a csőrét is zöldre rnázolta. "Na, most jöhet a kisfiú" - gondolta, s úgy óvta magán a zöld festéket, hogy egy

hétig enni is elfelejtett.

Eltelt a hét, semmi különös nem történt, csak a tarka szakállú festő pingált lila fákat meg lila mezőt -
mivelhogy szőrén-szálán eltűnt a zöld festéke.

Megjött a kisfiú, köréje sereglettek a madarak, biztatták:

- Ne félj, most lesz valaki!

- Én szívesen lennék a barátod - mondta ekkor elváltoztatott hangon a zöldre festett feketerigó, és elősétált egy bokor mögül.

Hirtelen szóhoz sem jutott a sok madár, távra maradt a csőrük. A feketerigó (azazhogy zöldrigó, nem is tudom, hogy nevezzem) meg nagy peckesen sétált a tisztáson, abban a hitben, hogy ő a legszebb madár a ligetben.

A vándorsólyom ocsúdott fel elsőnek.

- Nicsak - mondta -, egy uborkamadár.

Nevettek, ahogy a torkukon kifért.

- Vagy netántán egy nagyra nőtt szöcske - toldotta a búbos banka, s szegény feketerigó legszívesebben elsüllyedt volna szégyenében.

A kisfiú is mosolygott, és szelíden, nehogy megbántsa ezt az uborkamadarat vagy kicsodát, azt mondta:

- Ne haragudj, de én nem ilyen madárra gondoltam.

Huss - elröppent gyorsan a feketerigó.

"Cskcskcsk - korholta magát mérgesen -, mert ostoba módon színtiszta zöldre kentem magam, pedig a zöldküllő nem is egyforma zöld. Kétféle zöld is van rajta (mert a zöld sem egyforma, éppen úgy, mint a fekete), a feje teteje meg piros, a szárnya vége meg fehér pettyes fekete. Na de majd legközelebb. A jövő héten ügyesebb leszek!"

Hát nem sokkal lett ügyesebb! Hogy, hogy nem, az jutott eszébe, hogy gólyának festi magát. Sok fekete meg fehér festéket kent magára, és a lábát meg a csőrét pirosra festette. Eszébe sem jutott, hogy a gólya legalább tízszer akkora, mint ő. Ki látott már ilyen kicsi gólyát, rövid lábút, rövid csőrűt. (Arról nem is beszélve, hogy a hátán átütött a zöld festék a fehérén!)

Ritkán látott a liget olyan viháncolást, mint amikor a gólyának álcázott feketerigó odaállt a kisfiú elé.

- Te meg miféle szerzet vagy? - kérdezte a kisfiú.

- Nem látod, gólya vagyok - mondta kicsit ijedten a feketerigó, mert akkor már sejtette, nem nagyon sikerült ez a gólyává alakulás.

- Még hogy gólya! Talán golyhót akartál mondani - mondta a gólya, és olyan nevetőgörcsöt kapott, hogy ki kellett hívni a mentőket.

Bizony ez a gólyahistória is csúfos véget ért, mert a kisfiú nagy sajnálkozva megint azt mondta:

- Ne haragudj, nem ilyen madárra gondoltam.

A feketerigó fél évre elbujdosott bánatában. Hiába jött a kisfiú, hiába keresett madár barátot.

A feketerigónak meg fáj a szíve: "Hej, csak szebb madár lennék, akkor biztosan barátjává fogadna a kisfiú!"

A kisfiú egyre szomorúbb lett.

- Most már az uborkamadár sem akar velem barátkozni - mondta.

A madarak vigasztalni próbálták, de neki barát kellett volna. Hogy lehetne megvigasztalni azt, aki nem talál barátira!

A feketerigó legalább olyan bánatos volt, mint a kisfiú, ha nem bánatosabb. Magát is sajnálta, meg a kisfiút is. Magát talán egy kicsit jobban.

Ezért aztán fél év elteltével elhatározta: újra próbálkozik. De most már nagyon gondosan látott munkához. Egy teljes napig tanulmányozta a sárgarigót. A sárgarigó a legszebb madár - gondolta -, még a latin neve is a legszebb a madárnevek közül, úgy hívják, hogy Oriolus Oriolus (mert minden madárnak van latin neve is). Eszébe sem jutott, hogy őt meg Turdus Merulának hívják latinul, s az semmivel sem csúnyább, mint az Oriolus Oriolus. Talán még szebb is.

És elkezdte magát sárgarigónak festeni. Egy hétig tartott a festés, de ez aztán tökéletesen sikerült. A feketerigó olyan lett, mint egy igazi sárgarigó. Talán csak az alakja különbözött kicsit a sárgarigóétól, de ahhoz igazán jó szem kellett, hogy ezt észrevegye valaki.

Azon a héten is eljött a kisfiú barátot keresni. Nem csüggedhetett, tudta, barátira kell találnia.

A sárgarigónak festett feketerigó elősétált a bokrok közül. A madaraknak elállt a lélegzetük a gyönyörűségtől.

- Nicsak, egy csodálatos sárgarigó - mondták.

A kisfiú is elbámulva nézte a szép madarat, a szíve hangosan dobogott. Csak az igazi sárgarigó gyanakodott.

"Valami nagyon furcsa ezen a madáron" - gondolta, és oda is szólt neki:

- Füttyents egyet!

- Nem füttyentek - mondta nyeglén a feketerigó.

Persze, hiszen a sárgarigó azt is ki tudja fütyülni, hogy "Huncut a bíró" meg "Fütyül a rigó", a feketerigó meg csak annyit tud: "Tiutu." Ez legalább olyan szép, mint a sárgarigó éneke, de mégis más. Én biztos vagyok benne, hogy a sárgarigó nagyon szeretné néha azt fütyülni, hogy tiutu, de nem megy neki. Ő csak azt tudja: "Huncut a bíró."

Csakhogymegszólalt a kisfiú:

- Ne haragudj - mondta elszomorodva -, te valóban csodálatosan szép madár vagy, de én egy másik barátira gondoltam. Láttam valamikor egy nagyon kedves madarat. Nem volt ilyen tarka, mint te, de nekem ő kellene barátnak. Az a madár fénylő fekete volt, csak a csőre volt sárga. Azt hiszem, úgy hívják, feketerigó.

Megértheted, hogy ki kell tartanom mellette, hátha egyszer megjön, és akkor ki lesz a barátja?

A feketerigó keserves sírásra fakadt, hullottak a könnyei, mint a záporosó. A kisfiú nagyon megsajnálta.

- Miért sírsz? Ne sírj! - mondta neki.

- Azért sírok - zokogta a madár -, mert a feketerigó én vagyok.

Ámulva néztek rá, nem akarták hinni, de akkor a madár könnyei már lemosták a melléről a sárgarigó sárga, a gólya fehér és a zöldküllő zöld színét - előtűnt az igazi fekete.

- Istenem, de buta madár vagy te - mondta boldogan a kisfiú, fölkapta, és sokáig mosdatta a feketerigót a patakban. De a sok szín nem egykönnyen jött le róla; amikor hazaindultak, még akkor is zöld, sárga meg fehér foltok éktelenkedtek a madáron. Nem is volt olyan, mint egy igazi feketerigó.

- Mit gondolsz, lekopik? Leszek én még igazi szép fekete? - kérdezte a madár.

- Biztos - mondta a kisfiú, azután elszomorodott; arra gondolt, hogy már fél éve lenne barátja, ha ez a szamár feketerigó nem pingálja magát.